

Okupacja Zagłębia Ruhr.

Kraków, 16 stycznia.

Telegramy z dnia 14 b. m. dają następujący obraz dalszego pochodu wojsk francuskich i belgijskich na Podnie.

Wojska francuskie posuwają się na południe w kierunku Ratingen. Wzdłuż „Journal” wojska francusko-belgijskie obsadzą dzisiaj Bochum, Recklinghausen, Ratingen i prawdopodobnie Dortmund oraz Barmen. W okręgu Treviru i Kolonii trwa nadal ruch wojsk. W płaciek w okręgu Essen przetransportowano 9 pociągów wojskowych i aptowizacyjnych.

Wzdłuż wiadomości z Berlina w Essen w dalszym ciągu panuje bardzo ożywiony ruch transportów wojskowych. Dniem i nocą przy bywają liczne oddziały wojskowe, które skierowuje się do poszczególnych miejscowości. Zarząd kolei niemieckich odczuwa wielkie zapotrzebowanie wagonów i parowozów, dotychczas jednak utrzymuje normalny ruch dla ludności cywilnej.

Jak donosi berlińskie Biuro telegraficzne Wolfa, współnota pracy połączonych partii politycznych na terenie okupowanym ogłasza następującą odezwę: W poniedziałek 15 b. m. od godz. 11 do 11:30 ma być zainicjowana wszelka praca na znak protestu przeciw zażądaniu Francji. Wszystkie zakłady, biura, banki, lokale, restauracje itd. powinny być zamknięte. Wszystkie sklepy muszą opuścić żalnierzy. Tramwaje elektryczne i komunikacja wszelkiego rodzaju powinna ustać. Dzwony powinny dzwonić na znak protestu. W tym celu władze kościelne udzieliły zezwolenia na bicia w dzwony. Każdy, kto znajdował się gdzieś o godzinie 11 przed południem na ulicy, winien przystanąć na dwie minuty i myśleć skierować na akt gwałtu dokonany na Niemcach. Spotykiem się, że wszyscy Niemcy na terenie okupowanym zastawiają się do tego wezwania.

Czy ta odezwa nie pogrzebie ludność do czynnego oporu, okaza się dopiero. Na razie panuje w Nadmieniu spokój, a wycozczenia przeciwko okupantom zdarzają się wyjątkowo. W miejscowości Pello ludność zerwała i poszarpała chorągiew francuską, wywieszoną przez oddziały okupacyjne. Za to został poćiągnięty burmistrz miasta do odpowiedzialności. Burmistrz wyjął odezwę nawołującą ludność do zachowania spokoju.

Rzyska „Tribuna” donosi o dalszych zaślach Francji w Zagłębiu Ruhry. Francji idzie głównie o zajęcie cel niemieckich, ale również o ustalenie granicy cłowej między Nadmieniem a innemi terytoriami niemieckimi. Sekwestra ma być rozciągnięta na wszystkie urzędzenia cłowe Zagłębia Ruhry. Podatki od węgla, które wpływają do niemieckiej kasy państwowej, pobierane będą odciąż na rachunek sojuszników. Zastawy węglowe będą wynosiły 200 milionów marek w złocie, zaś dochody z cel 180 milionów marek w złocie.

dochody z lasów 400 milionów marek złotych, do tego dodo należy dalszych 400 milionów, bo taka wartość przedstawia dostawę węgla i dziełwa. Idzie głównie o to, aby uzgodnić żądania sojuszników ze sprawozdaniem niemieckim, poczem komisja reparacyjna udzieli Niemcom przereczonych morderstw.

Sankcje mimo ogromnych protestów i białdank niemieckich, nie wywołują w Nadmieniu skutków, oczekiwanych w Berlinie. Francuska Rada ministrów otrzymała sprawozdanie od koalicyjnej komisji inżynierów z Zagłębia Ruhry, donoszące o odbyciu pierwszej konferencji z przemysłowcami niemieckimi, o której dobrze wali sprawozdanie wspomina. Dalej zaznacza sprawozdanie, że stanowisko robotników jest zycielne. Obsadzanie Bochum

nastąpi tylko na wypadek przerwania dostaw węgla.

Konferencja z przedstawicielami kopalń niemieckich miała również pomysłny przebieg. Prezes komisji francuskiej, Corate, zażył dającego kopalnie wstrzymać dostawę węgla reparacyjnego. Przedstawiciel przedsiębiorstw niemieckich Thyssen oświadczył, że stało się to za zaizolowania władz niemieckich. Przedstawiciele z Zagłębia Ruhry nie mogą dostarczać nadal węgla; ponieważ żądają od niemieckich odmówić zapłaty za ten węgiel. Kojalnia nie mogą kontynuować dostaw węgla bez zapłaty, ponieważ nie miałyby środków na wypłatę robotników. Przedwodzący komisji oświadczył, że Francja gotowa jest płacić gotówką za dostawę węgla reparacyjnego. Na to oświadczył przedstawiciel kopalń niemieckich, że rozpoznać z powrotem dostawę węgla reparacyjnego.

Przedstawiciele armii obcych o wojsku polskim.

Kraków, 16 stycznia.

„Kurier Polski” przytacza treść rozmowy swojego redaktora z odhodującym z Warszawy żołnierzem wojskowej misji włoskiej gen. Romel-Longhena, i z alianca wojskowym przy posłaństwie jugosłowiańskim w Warszawie, pułkownikiem Nenadovićem, przeniesionym na takie samo stanowisko do Traci Jedna i druga rozmowa lyczyla się głównie na temat armii polskiej.

Jen. Romel-Longhena był jednym z pierwszych oficerów koalicyjnych, którzy przybyli do Polski. Już w lutym 1919 r. przyjechał do Warszawy wraz z misją międzynarodową p. Nenadović, towarzysząc delegatowi własnemu tejże misji p. Montagna. Pozostał tu wówczas do kwietnia, poczem został wysłany do Giesznau, a następnie do Lwowa i Poznania. Następnie powrócił do Paryża na konferencję pokojową, poczem w czerwcu tego roku wyjechał do Włoch.

Na początku wielkiej wojny jęł. Romel-Longhena w randze dowódcy pułku jazdy w dolinie Isongo, biorąc udział w wojnie z włoskami na Tagliamento i Pletz. Gdy awansował na generała, przebył dwa miesiące w kwatrze głównej przy jen. Cadornie, przy którym wykonywał specjalne polecenia wywiadów na froncie. Następnie został wysłany jako szef misji wojskowej do Rosji. Było to jesienią 1916 r. Przeważnie przeznaczał na frontie polnoziemny, dowodzony przez jen. Brusilowa, a następnie przez jen. Kornilowa; wraz z armiami rosyjskimi dotarł aż do Stanislawa i Kolomyi. Pozostawał potem w Rosji, gdzie został szefem sztabu przy inspektorze kawalerii włośkiej ka. Turenne i wziął udział chlubny w tak doniosłych bitwach jak nad Pławie i nad Vittorio Veneto. Po zawarciu rozejmu został wysłany do Polski.

Opinia gen. Romel.

Mówiąc o armii polskiej, której w ciągu swego czteroletniego polityki starannie się przyglądał, wypowiedział się gen. Romel w sposób następujący:

„Mam o armii polskiej jaknajlepszą opinię i wielki dla niej podziw. Mogę to powiedzieć zupełnie śmiało i otwarcie, ponieważ asystowałem przy jej tworzeniu się, przy samych niejako narodzinach. Otóż stwierdzić mogę, po czteroletniej łacznej obserwacji, że pod względem technicznym, a zwłaszcza moralnym, armia polska uczyniła olbrzymie postępy. Jest to tem bardziej zasługujące na uznanie, że tworzyła się w obłocznosci i warunkach jaknajbardziej złych ho w czasie wojny. To też nie wątpię ani na chwilę, że odpórność jej jest w chwili obecnej na poziomie zupełnie wystarczającym dla zapewnienia pokoju i bezpieczeństwa państwa.

„Zwłaszcza podziwiałem megiwo żołnierzy polskich podczas wojny bolszewickiej, która wołgo zasługuje na dokładne pismodniwiana jej z punktu widzenia strategii zmoę. Jest on żywym przykładem, jak wielkie znaczenie na poziom moralny wojska i jak łatwo może on niekiedy zastąpić poważne nawet braki techniczne. Wojna ta miała zresztą znaczenie ogólnoeuropejskie, udno się bowiem wówczas między armii polskiej zapobieg zalewów całej Europy przez burdy bolszewickie.

„Trapatycznie armii polskiej nabralam szczerzego podziwu zwłaszcza dla waszej kawalerii, która jest budaj słownkowo najbardziej licząc za wszystkich kawalerii europejskich, przytem zadziwiająca sprawną. Bywałem niejednokrotnie członkiem „jury” na konkursach hippicznych, dorocznie odbywanych i byłem zdumiony postępami zwycięzcy przez polskich oficerów jazdy. Zwłaszcza ostatnio nie mogę stwierdzić z całą pewnością, że klasa kawalerzystów polskich jest tak wysoka. Ie śmiało mogliby wziąć udział we wszystkich międzynarodowych konkursach hippicznych.”

Opinia pułk. Nenadovića.

Jugosłowiański attache wojskowy pułk. Nenadović

Nowa książka St. Żeromskiego.

„Snohizm i postęp”.

Mieźra Żeromski zagłębia się ostatnimi czasy w literaturę anglosaską. „Snohizm i postęp” p. Thackeraya (um. 1863) i The Book of Snoh i postanowił co w tym rodzaju napisać o snohizmie w Polsce. W tym celu zaczął poważnie zaslanać się nad etymologią snoha, a znalazłszy wyjaśnienie, że w matrykule studentów w Cambridge plebejuszów oznaczano dopłakiem sine nobilitate, w skrótach snoh, żałę się że też etymologia i znaczeniem łacińskiego nobilis i nobilitas i wypisawszy ze „znakomitych” słowników łacińskich potrzebny materiał, zauważył: „Byłoby pracą niegodną przedstawienie dziełom owych wartości, które nobilitas wywołują na życie Polski w czasie jej tryumfalnego iwanja. Ludzie używają imię obywateli (jak to na rzecz Anglii uczynił W. M. Thackeray), które snohizm w jej życiu, kulturze i obyczajach rozpuszczał. Wydebycie na jaw tych dwóch cech, potrzebnych a odmiennych, do postępu i snohizmu, byłoby niewątpliwie sprawą puzyczną, lecz jest zadaniem trudnym nad wyraz, zwłaszcza w okresie netałmienia, zasklowawo niewoli!... Dlatego Żeromski tę sprawę przedstawienie obywateli narodowi w całokształcie życia i od siebie — od-

suwa, a pragnie tylko wyudać i w twórczości artystycznej ostatniej doby ciekawie nadsładować i cudzoziemczy, charakterystyczne polski snohizm.

Zaczyna od hymnu na cześć „ojców-twórców”, niezaprzeczanych (zobacz) do „ojców szkoły”, jak Shelley, Keats, Flaubert, Whitman, Rodziewiczowski, jak Kochanowski i Mickiewicz. Zakończając się „Trenem” do ducha kieleckiego zwałca, a „Ksiąg piętnastoma” do rąk wyrobniaka pod Lublinem umysławia mu społeczne i narodowe znaczenie pojęcia. Zastrzega się wprawdzie, że nie chce popychać dzieła sztuki w jakiegokolwiek, choćby najwznioślejszą służbę, narzucać im cele narodowe lub społeczne; Zastuka pisarska — głosi paletycznie — nie ma, nie może i nie powinna służyć jako środek do jakiegokolwiek celu, okrom swego własnego. Sztuka pisarska powinna być niejako „kołem zamkniętym”, które swe sprawy jedynie rozwiązuje swego obywatela zamyka”. Tu drobna uwaga: Autor chyba uważa za dzieła prawdziwej sztuki utwory liryczne greckich, jak Tyrtaja i Pindara, tragików greckich, komików greckich, jak Arystofanesa. Są to bez wyjątku utwory — tendencyjne, pisane z myślą o pouczeniu słuchaczy w pewnych aktualnych sprawach. Prodesse było pierwszym hasłem poetów starożytnych; drugim delectare, wywołując uczucia estetyczne. Hasło „sztuka dla sztuki” jest — szubielono, podnoszącym

pożucie każdego artysty, zwłaszcza nieuczynawego, ale nie zasługującym na kult u autorów tak popularnych, jak Żeromski. Można z niego co najwyżej bronić tezy, że nie wartość tendencji, lecz wyrażenie własny artystyczny, stanowią wartość dzieła sztuki, czyli nie przedmiot, lecz forma, nie dająca się oddzielić od ukształtowanej treści. Ale przed tendencyjnością niema się co zaprzeczać.

To że sam Żeromski przyznaje, że z chwilą, gdy artysta ogłasza swe dzieło, aby dośz do rąk ludzkich i wywołało pewne wzruszenia, dzieło jego staje się „objawem, wytworem i zniknięciem społecznym” i z tego stanowiska zwraca się przeciw najnowszej produkcji literackiej, „nie licząc się z żadnymi względami narodowymi, społecznymi, wychowawczymi, a nawet z zasadami gramatyki, logiki i estetyki”. Futuryzm, to „snohizm i postęp” w „bańki” jest snohizmem, przejętym od futuryzmu rosyjskich. To następuje wywód o futurystach włoskich, francuskich i rosyjskich, uważa o późniejszym imażynizmie (od imago, obraz) rosyjskim, misji Rosji we „Wzrost Dżogiewskiego i imażynizmu i dowód, że to, co rodzimy snohizm podaje za nowość, jest najstojalszym — kacapiem. Nasz futurizm, to „snohizmowa nowinka, literacka formułka, przeniesiona z książek rosyjskich do książek polskich wraz z całym aparatem niezbędnych akcesoriów najczęściej adozumienkich; jest to waga literacki kierunek

dawo należało do najważniejszych oficerów swego kraju, brał czynny udział w obwodach wojnach bałkańskich oraz w wojnie światowej. W obronie swej ojczyzny stracił prawą rękę i lewą, ma w znacznym miarze uboższą postać.

O wojsku polskim wyraził się pułk. Nenado-

„Wojsko polskie, któremu przypadałem się zbliżyć, uczyniło olbrzymią postępy, zwłaszcza w ciągu ub. roku. Jest to okoliczność niezmiernie ważna, albowiem armia polska i jej dowódca są bezspornie jednym z najważniejszych czynników polski w Europie Środkowej. Oczywiście, i teraz jeszcze można dostrzec pewną braki, ale czyż nie ma ich nawet w najstarszych i najlepiej zorganizowanych armiach świata? Armia warsza jest obecnie na śladach, powiedzmy, **piętnastoletniej**. Wiadomo zaś, że młodość posiada zapal, ale i pewne wady. Są to jednak wady tego rodzaju, które jeszcze zawsze czas naprawić. To o przeważnie wady o charakterze materialnym, i to takie, które ostatecznie nie odgrywają większej roli. Kolor zewnątrz, wyszczególniane buty i swierganie, a nie słowność o sprawności bojowej armii. Wszak najlepsza z armii świata, jaką kiedyś była armia wielkiego zdobywcę Napoleona I, niejednokrotnie w lachmanach, o głodzie i chłdzie dokonywała największych czynów wojskowych w historii.

Zato pod względem moralnym może się młoda armia polska śmiało porównać z armiami największych potęg świata. Przypada mi uważyć armii polskiej, jestem głęboko przekonany, że w razie wojny z Rosją Polska mogłaby sama z powodzeniem stawić czoło swemu wielkiemu byłemu góbelcowi. Będąc znów w sojuszu z Rumunią, ma zwyciężać zupełnie zapewniono”.

Prez. Rzpl.tej nawołuje do zgody.

Warszawa, 14 stycznia.

(P. A. T.) W wczorzy wydanej w sobotę przez prezydenta Rzeczypospolitej w Belwie, gdzie, wzięli udział: prezes Rady ministrów gen. Sikorski, marszałek Sejmu Rataj, prezes najwyższej izby kontroli Zarowski, wicemarszałkowie Morawczewski, Seyda i Gdys, oraz posłowie Daszyński, Chacinski, Dubnowicz, Thon, Wachowiak, Taraszkiewicz, Uta, Barlicki, Głabicki, Dabski, Marjan Seyda, Dab, Kiernik, Wasilczuk, Lypaciewicz oraz adiutant Soltan i Lusiewicz i sekretarz Po techi.

Prezydent Rzeczypospolitej wygłosił następujące przemówienie:

Panie Marszałku! Panowie posłowie! Szczęśliwy jestem, że mogę Was powitać w tym domu przy jednym stole. Obowiązkiem prezydenta Rzeczypospolitej jest potęgować się przyciągające obywateli i czynnie odwracać wszelką złą i niebezpieczeństwa zagrożeń całości. Waszym obowiązkiem, panowie, jest być wiernymi wyrazicielami woli całego narodu, nie dać się krępować żadnymi instrukcjami spiecznymi z dobrem Rzeczypospolitej. I w konstytucji i nad trębą Sejmu złotymi głoskami wyrzuci: „Sua Reipublicae suprema lex”. Ten nakaz łą-

czy nas w jedno. Wobec niego trzeba zapamiętać o tem, co nas dzieli, usuwać różnice szczegółowe, a główny nacisk kłaść na wspólne dobro. I sobie i całemu światu mamy pokazać, że **Polacy mogą i umiają działać zgodnie**. Nie będzie zgrzyda w naszych domach, jeżeli oni nie będzie w wojnie. Wierzę, że silne poczucie rzeczywistości i odpowiedzialności będzie kierowało Wami Panowie, przy rozstrzyganiu najważniejszych spraw państwowych i składając Sejmowi oddolnej Rzeczypospolitej serdeczne życzenia, aby złotymi głoskami saperz się w historii parlamentarizmu polskiego, wznowić w Two ręce, Panie Marszałku, toast: „Niech żyje Sejm”.

Marszałek Sejmu w odpowiedzi wyraził ufność, że w myśli słowa i życzeń prezydenta wspólna praca wadliwa wykonawcza i ustawodawcza wyda jaknajkorzystniejsze rezultaty dla dobra ojczyzny, w której do współpracy dużą rolę może odegrać prezydent. Wskłonił marsz. Rataj zniósł zdrowie prezydenta.

Rozdział mienia państwowego w Gdańsku.

Kraków, 16 stycznia.

Między rządem polskim, a gdańskim wyłoniła się różnica zapatrywań, jak na to w niektórych punktach interpretować decyzje komisji międzysojuszniczej dla podziału mienia państwowego w Gdańsku. To sporne kwestie oddano do arbitrażu członków komisji międzysojuszniczej konsulowi włoskiemu w Gdańsku p. Bertanslemu, który wydał następujące orzeczenie:

Teren sporny pomiędzy między przyszanemu Polsce dwoma budynkami przy Hansaplatzu, jest własnością Polski, jednak miało się Gdańsk ma sobie zabrać barak stojący na tym terenie. Dom mieszkalny dla podoficerów żonaty i barak z cegiel, położone w Nowym porcie, jako leżące poza głównym ewidencją koszar, przynależą się Gdańskowi. Pas terenu 50 metrów wzdłuż toru kolejowego, przynależący wielki plac cieżwiec we Wrzeszczu, należy wytyczyć, począwszy od granicy terenu obecnie faktycznie używanego przez administrację kolejową. Przy znane Polsce skrzyżło północne lazaretu obejmują całą fasadę od strony placu Haweljusza, prztem rozdział między skrzyżłami przynależni Gdańskowi powinien być dokonany przez przecięcie kołtarszą skrzyżła zachodniego między pierwszym a drugim oknem, przcztem schody po przeprowadzeniu robót adaptacyjnych pozostawiać przy wolnym mieście Gdańsku.

Stronie polskiej przyszanemu został również cały teren między drogą publiczną, a fasadą, dalej do wewnętrznej podwórza z lewej strony fasady, jak również część podwórza wewnętrznej, sięgająca na głębokość do pawilonu, zaś na szerokość do alei.

Wyjazd gen. Hackinga z Gdańska.

Z Gdańska donoszą 13 bm.:

Wczoraj wieczorem opuścił Gdańsk dotychczasowy wysoki komisarz Ligi narodów gen. Hacking wraz z rodziną. Przed wyjazdem z Gdańska gen. Hacking odbył szereg konferencji z przedstawicielami władz polskich i gdańskich celem przygotowania materiału dla Rady Ligi narodów w Genewie. Jest możliwe, że po zakończeniu nadchodzącej sesji Rady Ligi narodów gen. Hacking przybędzie jeszcze raz na kilka dni do Gdańska, aby wprowadzić w urządowanie następcę.

NADESŁANE.

Ze dział ten Redakcja nie bierze żadnej odpowiedzialności.

OBRABIARKI do drzewa i metalu, okazują: TOTALNA REWOLUCJA

95 mm przepustu, firmy Haas-Wrede dostarcza natychmiast ze składu

PAWEŁ DUBOWSKI HAWELJUSZ S. A. Kraków, Sławkowski 1.

Do sprzedania (dla osoby) w Krakowie, ulica Książka 1, 12, od 3-6 popołudniu.

Inżynier montażowy, buchalter pomocniczy, monter potrzebni natychmiast.

Laskawe zgłoszenia listowne do Galicyjskiego Towarzystwa Elektrycznego, Dunajewskiego 3.

KURS (dla osoby) w Krakowie, ulica Książka 1, 12, od 3-6 popołudniu.

Telegram! Wytwórnia mebli klubowych Sp. z ogr. odp. w Krakowie

otwiera w dniu 15. stycznia br. lokal sprzedaży przy ul. Floryańskiej 26 o czym P. T. Publiczność uprzejmie uprzedza i poleca się nadal łask. względem.

czytany już i ograny, porzucony przez rosyjski snobizm i zwalczany przez kierunki nowsze”.

Oriografia „Noza w bzu” daje autorowi analogie z ówczesnymi traktatami o historii orientacji polskiej od w. XIV, dalej do czasów nowych zjawisk, „naśladowany fenomen życia Rosji sowieckiej”, konieczność reformy rolnej, naskarstwo”. Isolę rewolucji ilustruje autor wspomnieniami swego zawodu bibliotekarza w Rapperswylu i Warszawie, a rozmaite głosy rewolucyjne poddając pod pojęcie snobizmu rewolucyjnego, opartego o wzory rosyjskie: „Gdy zażądacie potrzebę stworzenia rewolucji, to Polska stworzy wojnę, lecz nie pójdzie śladami moskiewskimi”. Istnieje też u nas snobizm „wyrekanowiony”. Przeczu mu postęp, widniejący zwłaszcza na polu — szlachetności i kolejni. Dlatego ten postępnie nie znajduje swobodę? Dlatego nawet odkrywanie ziemi chemicznej i Śląska nie zajęło uwagi artystów?

Snobizm, to stworzenie się w cudze piórko. Od tego pojęcia przechodzi autor do naśladowania wogóle, przytacza szeregły z historii ornamentu w prymitywach, z historii poezji prymitywnej, mówi o harmonii naśladowczej u Mickiewicza i Norwida, szlucze muryjskiej, oryginalności i lenarowskiej, niedocenił i Iwaszkiewicza, o Włodzimierzu Konecniemu, artyście i żołnierzu... Przypomniałszy sobie, że ma pisać o snobizmie, pędnie teatralny snobizm kry-

ków i recenzentów warszawskich, a przy sposobności głosi potrzebę stworzenia teatru ludowego i wskazuje tematy, nadające się do opracowania na scenę ludową.

Ostatnia część książki (od str. 112) poświęcona jest wreszcie o konieczności zjawienia języka literackiego człowieka staropolskim i gwarowym, przcztem autor przedstawia dzieje języka polskiego, przytacza stare zabłyki i teksty dialekcyjne, nawołuje do popierania badań nad geografią językową i do zorganizowania wydawnictwa p. t. „Nida”, gdzie znalazłby się materiał z pierwszej ręki i według najnowszych metod naukowych, zebrane z zakresu geologii gór światłokrytycznych, hydrografii tych okolic, dalej flora, człowiek historyczny, osadnictwo, kościół, gwar, obyczaje, kłechy, podania, życie... Dlaczego Nida? Dlaczego góry światłokrytyczne? Bo autor pochodzi z tamtych okolic, uważa ich gwar za najbogatą, najczystsza i najpiękniejszą — i zamierza ją opracować wraz z całym programem Nidy, ale przekonał się, że do tego trzeba większej ilości specjalistów. Wier program swój oddaje innym, a czytelnikom przekładają garść notat gwarowych, historycznych i t. d. Ze snobizmem le Nida — na pozór nie wspólnego nie mają, chyba, żeby się chciało za snobizm uważać rozbiórka w książce „literackiej” bezsensowna, gwaru kieleckiego i tym podobnych racji społecznych. Ale ze autor nie czyni tego dla

popisu, lecz z chęci spopularyzowania wiadomości, które go nikt nie interesują, ale cieszę, nie będziemy tego uważać za snobizm autorów. W każdym razie takie wyrażenie „normalnych notat i obcyków szkodzi” — artystyczny strone książki, zwłaszcza jej kompozycji.

T. Sinko.

Nowa wydawnictwa Instytutu „Biblioteka polska”.

W dalszym ciągu zbiorowego wydania pism Wacława Sieroszewskiego ukazał się tom VI zawierający zbiór opowieści japońskich pt. „Ziemi na fale”, a mianowicie Nowele: Japonia w zarysie, — Harakiri księcia Nagatani — O sici — Pojednienie — Widmo sekutski — Jugwa — Wachlarz japoński — Jak liść jenny.

Dalsze tomy przyniosą Nowele społeczne, powieści „Na kresach lasów” i „Ucieczka”. Całe wydawnictwo pism Wacława Sieroszewskiego zamknięcie się w ósmu tomach.

Ignaceo Dabrowskiego, słynnego autora „Smierci” — powieść p. t. **Młot** ukazała się świeżo w wydawnictwie wykładowym.

Włodzimierz Perzyski, znany komediopisarz debiutuje w wydawnictwie „Biblioteki polskiej” tomem utworów poetyckich pod tyt „Poeci”.

OBRAZKI.

NIE ZNALAZŁ SIĘ!

Oczywiście, mowa tu nie o kim innym, tylko o historycznym „uczciwym kamieniczniku”, któryby chciał wynająć mieszkanie za czynszem choćby 120.000 miesięcznie, ale bez odstępnego. Szukam go i czekam na niego od dwóch tygodni — bezskutecznie. Muszę przypaść, że w tych poszukiwaniach towarzyszy mi życiowe zainteresowanie wielu współobywateli, co oświadcza moja dole, ale fakty nie zmienia. „Uczciwego kamienicznika” jak nie było, tak nie ma. Są uczciwi, ale tylko z takiej kategorii, która chce „tykać” jak zwane „misy” — bynajmniej nie jako czynsz, lecz „za darmo”.

Ja mimo to, nie porucam swego optymizmu, który jest moim standardem. Twierdząc, że jeżeli uczciwi kamienicznicy, którzy nie wapieli w Krakowie są, nie zgłaszają się, to tylko przez skromność — aby nie zawstyżać swoich nieuczciwych kolegów w „kamienicznictwie”.

Ludzie jednak sądzić myślą inaczej. Przez wata wśród Krakowian w zapamiętany na tę kwestię pogląd pesymistyczny — że jeżeli ocenie krakowskiej Sodymy zależy od znalezienia **jednego** choć uczciwego kamienicznika, to — Kraków zginie.

Można na tę kwestię patrzeć także z trze-

ciej strony. Wczoraj np. spolykam przyjaciela, którego przed tygodniem kom. Jelenie okradzono no. Szuła on od tej pory bezustannie swego złodzieja. Obaj więc szuflamy, i przy spotkaniu wyjawiają się miłdyż nami następujący dyalog:

- No co, znalazł się? — pyta on mnie.
- Nie — odpowiadam ja.
- A twój znalazł się? — pytam ja.
- Nie — odpowiadam z kłopotem.
- To źle — mówię ja.
- To raczej dobrze — zaprzeczam on.
- Jaki dobrze? — pytam.
- Dobrze, bo świadczy, że w Krakowie

rownie trudno jest znaleźć uczciwego człowieka, jak złodzieja...

Widząc, że mój przyjaciel jest poprostu wstrętnym a śliskim, lubującym się w granicach słów i myśli, więc nie mu nie odpowiadam. Tylko prostą o wyjaśnienie jak to rozumie. Oburzenie ten pesymista odpowiada mi pro wokujuco:

— Uczciwego człowieka znaleźć trudno, bo go niema, a złodziei trudno — bo się dobrze kryją.

Zamlać jak myślę, wołalbym się powieścić, więc nie przestaję czekać na swego — **sprawiedliwego**.
St. M.

Sąd okręgowy w Sanoku, L. cz. O. 129/22
dn. 27. czerwca 1922.
L. cz. B. 215-22.

W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej

Sąd okręgowy w Sanoku jako Sąd apelacyjny, przeprowadził w dniu dzisiejszym rozprawę apelacyjną w sprawie odwołania Funko. Prokur. z powodu orzeczenia o winie od wyroku Sądu powiatowego w Dynowie. Oskarżonego Hierarcha Grubana, lat 20, religii mojżesz. z Dynowa. Wyrokiem Sądu powiatowego, uznano go winnym przekroczenia z art. 17 ust. z dnia 2. VII. 1920. Nr. 67, poz. 449. Uzzp. w ten sposób popelnionego, że dnia 16 marca 1922 na targu w Dynowie za cięć na rzec, a więc za przedmiot powołanego użytku celem niedopuszczenia do kupna miejscowego rzemieślnika Abrahama Negera, zgadną przed sprzedawcą ceną dozwolnie o kwotę 400 Mł. przewyższył, za co zasądza się go po myśli art. 101. leższe ustawy przy zasądzeniu 5. 280 u. k. na grzywnę w kwocie 10.000 Mł. Młrą w razie niedokładności zastąpi kara aresta przez 10 dni, oraz po myśli §. 380 p. k. na pomniejszenie kosztów postępowania karnego.

Zarazem po myśli art. 82, ust. z 2. VII. 1920. Nr. 67, Dyr. zarządził się odroczenie krótkiej treści wyroku w czasopiśmie „Ilustrowany Kurjer codzienny” na koszt oskarżonego, ludzkie wywieśnienie wyroku na drzwiach domu zasądzzonego w Dynowie przez dni 14.

SĄD POWIATOWY ODDZIAŁ II.
Dynów, dnia 27. czerwca 1922.

OGŁOSZENIE.

Komenda Policji Państwowej Okręgu X w Stanisławowie przynima 50-cia kandydatów na posługawników.

Warunki przyjęcia:

1. Niekaznista polskia.
2. Niekaznista prześladow.
3. Wiek od 23 — 45 lat.
4. Zdrowia i silna budowa ciała.
5. Znajomość języka polskiego w słowie i piśmie i umiejętności liczenia.

Kandydaci winni wnieść do tutejszej Komendy własnoręcznie napisane prośby wraz z załącznikami: opis życia, świadectwo szkolne, mierny ułożenia, oraz opis karty zwolenienia ze służby wojskowej.

Przewodzący mają kawalerskie i zdemobilizowane żołnierze W. P.

Każdy, który wnieśli prośbę o przyjęcie otrzyma odpowiedź albo bezpośrednio przez pocztę, albo za pośrednictwem komendanta posterunku P. P. w rodzinie którego mieszka — co będzie więc jawienie się w tutejszej Komendzie przy otrzymaniu wezwania jest zupełnie bezcelowe.

Żaląż,
Komendant Okręgu.

OGłoszenie.

PAŃSTWOWY ZARZĄD DROGOWY W KIELCACH zaprasza techników, lub młodych inżynierów do poprowadzenia i prowadzenia lądowych dróg i mostów na sezon budowlany. Stanowiska kontraktowe z obrotami podług VIII. lub VII. ust. al. służb urzędniczych państw, zależnie od kwalifikacji. Praktyka wymagana.

Polania, zaproszenie w tym celu, dowód przyznający państwowego polskości, świadectwa studiów i praktyki należy nadsyłać do Zarządu w Kielcach, ul. Działowa 37.

Podziękowania.

Wszystkim, którzy wielki udział w ostatniej przyśobie nicol słowego nieia i oca, bo myniara Stanisława Świerzyńskiego, a w szczególności Przewodniczącego K. Trakotów, Dr. Kulitowskiego, K. Kanielskiego, Maszyn. JW. Renu Kłimowski Kanielskiego, Przewodniczącego, Urzędniczego Magistratu, Kolegom i Przyjacielom Zarządu oraz Chłrów „Bela” — tą drogą składam serdeczne „Bóg zapłać”
Włocław wreszcie w dziękuję.

Stolarzy Kilku

na roboty budowlane i meblowe przyjmie Zakład Przemysłu Drz. w „Madrze” w Nowym Sączu-Wolki. Mi z nie dla kawalerów na miejscu. Zarobek dzienny od 4000 Mł. wzw. Reflektuje się tylko na ukwalifikowane sily.

Apteczka praktykantka

z praktyką — potrzebna zaraz do apteki Smagłowskiego w Jędrzejowie Ziemi Kieleckiej.

Do ludzi z kapturami i chłapach do pracy!

Jedyna pewne i stałe Działki zarobku
to handel zbożem, ziemiakami, nasionami i innymi ziemiołpami.

Praca trwa od żniw do żniw!

W mieścieku ca 25 km. oddalonem od Poznania (koleją podług jazdy do Poznania) jest dom sprzedania dobrze renomowany

Dom Rolniczo-Handlowy

zalożony w roku 18, pracujący bez konkurencyj w całej, bardzo bogatej okolicy.

Celby obłąk strada się z domu murowanego o 2 piętrach ze skrzydłem murowanem o 12 oknach z kuchnią, 2 gorami, sutygna, podwórzem, śpiłczern 3-piętrowego, sta ni d 8 koni, wozami i dość obszernej sutygi. Do tego należą: konie, wozy, trzy powozy, samochód osobowy — przedmiotem w pełnym biegu, cześnie się ogromnem zaufaniem — Do obięcia należy: miejsce pod miastem ca 100 morg roli w najlepszej kulturze.

Dla kapitalisty energicznego przyjemnie i duże zyski odzyskuje. Reflektanci zechcą się z podaniem do dyspozycji „Dziśceńce” ogłosić pod „F. P. S.” do „Rokami Polskimi” Poznania, Hleje Marcinłowskiego 6.

Bazeności Panowie Piekarze!

Jest do sprzedania w Mysłowicach G. S. w dobrym punkcie dom wraz z piekarnią i dużym wozem oraz z mieszkaniem 6 cło pokojowem. Cena niedzielska. — Wiadomość w Myśłowicach, ulica Szkolna 1, II. p., Tadeusz Bernacki.

SWIECZNIKI ELEKTRYCZNE

w najnowszym wykonaniu oraz lampy biurowe i nocne poleca firma:

„PRAD” Kraków, Golebia 3.

Wieloletnia praktyka w dziedzinie elektryczności i hydrauliki w Krakowie, Ryższa 11 (kał) oficyna, parter prawy.

LOKAL DO SZUKANIA
w biurze „RUCH” Kraków, Szczańska 9.

KONCYPIENT.

z kilkoletnią praktyką oraw, poszukuje posady. Zgłoszenia pod „dr. S. P.” do Adm. Kurjera.

WERYSTUCJE nowe, używane, złoto, platyna, kupuje. Płacę za złoto 1000 do 5000. Pieniąż. Krakowski 21 (kał) lub Rył. Felicjana 11 (kał) oficyna, parter prawy.

Nieszczęśliwa chłbra, zapisała sprawa, złota wdowa, której jedyną podporą jest 7 letni synek, znajduje się w okropnej nędzy, blaga P. T. Publiczność o jakieś miło pomoce. — Druk! prawni Adamiński „Ilustr. Karyera” dla sprawniżowania.

Abazury

do lamp elek. gazowych i naft. głowie i na żarów. wydobywa lamp elektr.

Int. A. Jastrzębski, Sławowska 30, I. p. Tel. 2048.

ZE ZWIĄZKU SĄDZÓW ZACHODNIEJ MAŁOPOLKI otrzymujemy następujące pismo:

W przemówieniu swem, wygłoszonym w Ciesegu dnia 4 września 1922, kilkunastu odbiciach przeznaczona do rozprawienia dopiero w tych dniach została rozprawiona, wyrażał się w następujący sposób: „Wielki w Łodzi, w Małopolsce sądy mające przed sobą opinie jak najłżejsze, zarządy się przekształcają. Dowód do tego, że nie sądy w sądzie nie wygrał, o nie nie przekształć się”.

Wyrażony p. p. podług słów: „Wielki w Łodzi, w Małopolsce sądy mające przed sobą opinie jak najłżejsze, zarządy się przekształcają. Dowód do tego, że nie sądy w sądzie nie wygrał, o nie nie przekształć się”.

W imieniu Związku Sądów Małopolskich: Dr. Józef Maciejowski, prezes, N. Kuczyński, sekretarz.

Poświęcenie

rozbudowanych gmachów Gazowni miejskiej.

Kraków, 16 stycznia.

W niedzielę 14-go b. m. w południe odbyła się w Krakowie w Gazowni miejskiej uroczystość poświęcenia nowych budynków, przy licznych współudziale przedstawicieli miasta z prz. miasta Federowiczem, wiceprez. Sa rem i Wielgusom, oraz w obecności sfer przemysłowych i technicznych.

Głócie zwiędzili nowe budynki fabryczne, a to gmach administracyjny, wieżę wodną, warsztaty mechaniczne, oddzielniow, aparaturę, oraz nowo pracownię. Niezwykle ciekawie przedstawiało się ładowanie pieców koksom przy pomocy nowej olbrzymiej maszyny, poruszającej się na szynach.

Po poświęceniu nowych obiektów głócie były serdecznie podejmowane. Do stołu zasiadli również urzędnicy i robotnicy fabryczni, a miły nastroj był obrazem harmonii, panującej między pracownikami i kierownikami.

Szereg mów rozpoczął prez. Federowicz, podnosząc zasługi wiceprez. miasta Int. Sa rego, oraz dyr. gazowni, Int. Sa feria, przy nowo wykonanych pracach. Podnosząc też gorliwość personelu przy konsekwentnym wykonywaniu planów rozbudowy, zakrojonej na szeroką skalę. Dotychczasowe wyniki świadczą o nowym okresie rozwoju tej tak pożytecznej dla mieszkańców miasta instytucji.

Do ukończenia całej ogromnej pracy jest jeszcze do zwalczenia wiele trudności natury technicznej i finansowej, lecz należy żywić uzasadnioną nadzieję, że dzięki sprzyjającej dyrekcyi gazowni doczekamy się wkrótce po święcenia całej ukończonej fabryki.

Rozbudowa gazowni jest stwierdzeniem nowego kroku w technicznym rozwoju Polski.

